

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Του Γάλλου 'Ακαδημαϊκού RENE BAZIN

Η ΚΑΛΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

‘Εξω νυχτώνει...

‘Η κοπέλλες γυρίζουν απ’ τις δουλειές τους στα σπίτια τους... Στο πλαινό διαμέρισμα που κατοικούν τρεις αδελφές με τη μητέρα τους μόλις έφτασε απ’ τη δουλειά της η Μαρία. Ήταν λιγάκι ήρθε και η ‘Ιωάννα κ’ έπειτα η Σοσίλ. Στο μικρό τους διαμέρισμα—κουζίνα, τραπέζιαρα, και τρεις κρεββατοκάμαρες—μπορούσαν ν’ άκουσες κάθε βράδυ την ίδια ώρα τί ίδια φιλιά και τά ίδια λόγια που η τρεις αδελφές έλεγαν ή μία στην άλλη και τά επανελάνε ύστερα. ‘Απ’ αυτές ή μητέρα τους.

— Καλήνσερα, χουρή μου! Δέν είσαι κουρασμένη; Μήπως έδούλεφες πολύ; Θ’ αναπαυθής τώρα, ε; Τι ώραία που εινε νά είμαστε έτσι μαζί.

Καμμιά φορά ή μητέρα έπρόσθετε :

— Σ’ έπληρωσαν ;

‘Η Μαρία, ή μεγαλύτερη ήταν ψηλή, ξανθή, κομψή και δυνατή, πολύ επιφυλακτική και σχεδόν ψυχρή με τους ξένους αλλά πολύ τρυφερή μέσα στο σπίτι τον, όπου του χαμογέλο της ήταν βέβαιη ότι δέν ενδιούνει νι παρεξηγηθί. ‘Ηταν διπλωματούχος της φιλολογίας και παρέδιδε μαθήματα γαλλικής. ‘Επειδή ήταν γερή κοπέλλα, έτρεχε όλη μέρα από τη μιά άκρη της πόλεως στην άλλη, χωρίς ποτέ νι την καταβίλλη ή κουράση.

‘Η δεύτερη, ή ‘Ιωάννα, πιο εύθυμη απ’ τη Μαρία, πιο αισθηματική, πιο συγκαταβατική προκειμένου για ένα κολακευτικό βλέμμα ή μια φιλόφρονη λέξη, παρέδιδε μαθήματα πιάνου. ‘Ηταν όμως λεπτής κράσεως και περνούσε μακρές περιόδους αναιμίας. Πέρου χροιάστρεχε νά την στείλουν στα λουτρα και όλες ή οικονομίες του σπιτιού είχαν εξαντληθεί γι’ αυτό το σκοπό. ‘Ηταν ή μόνη που υπεβίβλιζε σέ θεραπεία και διαίτα.

‘Η μικρότερη από τις τρεις αδελφές, ή Σοσίλ, που όλοι στο σπίτι την έλεγαν πάντα «ή Μιζοή» δέν είχε ούτε όμορφιά, ούτε

χάρμα, ούτε χάρη γυναίκαια, ήταν μια μικρούκα δέκα οχτώ χρόνων, που μόλις είχε πάρει το δίπλωμά της και δέν παραπονιόταν ποτέ για τίποτε... Δέν έπαυε στιγμή νά όνειρευείται σάν τ’ άλλα κορίτσια μια ζωή διαφορετική απ’ αυτήν που έζούσε, κι’ αυτό γιατί είχαν έρθει ίσως στο κόσμο τελευταία, γιατί ο πατέρας της πέθανε όταν ήταν άκομη πολύ μικροή και γιατί δέν θυμόταν όπως ή άλλες, τά πλούτη και τά μεγαλεία μέσα στα όποια έζούσε το σπίτι τους πριν νά χρεωκοπήση ο πατέρας τους...

‘Η Σοσίλ πούφτασε τελευταία τη βραδιά αυτή έβγαλε το παπέλλο της και το έτοιμοθετούσε με προσοχή πάνω στο κρεβάτι της, όταν ή Μαρία άρχαλιάζοντάς την άξαφνα και κυττάζοντάς την με τρυφερότητα μέσα στο ήμισος της έφώναζε :

— Κάτι έχεις !

‘Η μητέρα περνούσε εκείνη τη στιγμή από το διάδρομο και πήγαινε στην τραπέζιαρα με τη σουτιέρα. — Ναί, βέβαια, ειπε κάτι σπουδαίο συμβαίνει ! ‘Ελάτε, ελάτε νά σάς το πώ, έγώ.

‘Η μητέρα που ήταν στην πραγματικότητα ή κιαμαριέρα και ή μαγειρίσα του σπιτιού, εξεκολούθησε την κουβέντα της άφου κάθισε στο τραπέζι μπρός σι’ άδεια πιάτα όπου έπρόκειτο νι σερβίρη τη σούτα :

— ‘Εχω νά σας άναγγείλω παιδιά μου ότι τη Σοσίλ τη ζητήσανε δασκάλα σ’ ένα Πύργο !

‘Η Μαρία κι’ ή ‘Ιωάννα ξεφώνισαν συγχρόνως :

— Τί; δασκάλα; ‘Η μικροή; Σ’ έναν Πύργο;

— Και τί Πύργο ! ειπε ή μητέρα τους. Θί έχη δική της; κρεββατοκάμαρα και τουαλέττα, χωριστά από τά παιδιά, θί της επιτρέπουν νά τρώη στη μεγάλη τραπέζιαρα και όταν άκομη υπάρχουν προσκεκλημένοι, θά έχη δυό ώρες τη μέρα έλεύθερες για νά διαβάξη και το δικαίωμά νι με δέχεται εκεί μια φορή το μήνα !

— Εινε μικρού από δω ;

— Δέκα πέντε λευγές.

— Πόσα παιδιά έχουν σ’ αυτό τον πύργο ;

— Ένα μονάχα, δέκα τριών χρόνων. ‘Η Σοσίλ εινε δέκα όκτώ. Θί ταυριάζουν περιόρισμα. Σήμερα μάλιστα το άπόγευμά έτρεχε η Σοσίλ για νά μπροσση νά πάρη τά χαρτιά της—τί διπλώματί της. Τι σου είπανε, κορούλα μου ;

— Άθλιο θά εινε έτοιμα, άπάντησεν ή Σοσίλ.

— Ποτέ δέν είχαμε τύχη εκτός από σήμερα, ψιθύρισε ή μητέρα. Γιατί δέν σας είπα άκομη, ότι τους έπεισα νά δίνουν της αδελφές σας χίλια πεντακόσια φράγκα το χρόνο. ‘Η ίδια δέν θά τολμούσε ποτέ νά ζητούσε τόσα πολλά, αλλά έγώ που σας μιλώ, έτόλμουσα. Είπα στην κυρία που μās έκαμε την πρόταση : «Κυρία, υπάρχουν δισκάλες και δασκάλες, αλλά μια νέα του κόσμου σάν τη δική μου...»

Και ή φτοχή μητέρα άρχισε νά διηγείται συγκεκλιμένη απ’ τη χαρά της όλες τις λεπτομέρειες της έπιτυχίας της, σεφρίνοντας συγχρόνως τη σούτα στις κόρες της. ‘Η Μαρία κι’ ή ‘Ιωάννα δέν έλεγαν λέξι. Παρατηρούσαν με προσοχή και παραχή τη μικροή τους αδελφή, που έκουνούσε επιβεβαιωτικά το μελαχροινό της κεφάλι, και που έξεταζε τά πρόσωπα των αδελφάδων της για νά μάθη : «Αρα γε πρέπει νάμια χαρούμενη ; Εινε αλήθεια ευχάριστη ή είδησις ; Λέγεται έπιτυχία αυτό ;»

‘Η ‘Ιωάννα υπελόγιζε ότι ο μισθος που είχαν ύποσχεθεί στην αδελφή της άντεπροσώπανε γι’ αυτήν έπακασιες πενήντα μιές ώρες μαθημάτων προς δύο φράγκα τη μισή ώρα ! Συλλογιζόταν άκομη ότι ή Σοσίλ δέν είχε νά κινή κανένα έξοδο παρ’ μόνο κανένα φορεματάκι, αλλά ούτε κι’ αυτό προς το παρόν, γιατί δέν είχαν περάσει ούτε δέκα μέρες που είχαν άγοράσει τις τρεις καλοκαιρινές τουαλέττες τους και τά τρία τους καπέλλα.

— ‘Εξοχα ! ‘Εξοχα, ειπε τέλος ευχάριστήμενη.

— ‘Εμένα, ειπε ή Μαρία που μούσσε πάντα τελευταία, αλλά και άκουγόταν περισσότερο από τις άλλες αδελφές της, έμένα, άν ήσουν στη θέση της Σοσίλ θά μ’ ένθουσιάζε ή σκέψις ότι θάχα νά κάνω μ’ ένα μονάχα παιδί. Θί προσπαθούσα νά το ψυχαγωγήσω, νά το κάνω νι μ’ άγαπήση, ν’ άντικαταστήση τη μητέρα του. Μολαταύτα με άπλά μαθήματα, όσο συχνά κι’ άν γίνωνται, δέν μπορεί νά δημιουργηθί ένας δεσμός. Άγγίζει κανείς μονάχα την καρδιά, χωρίς νά μπορη νά την κατακτήση.

— Έχεις δίκαιο, ειπε ή ‘Ιωάννα. ‘Επειτα ρώτησε την μητέρα της : Πότε θ’ άρχισή ή Σοσίλ μαμά ; Δέν μάς είλες.

— Σέ τέσσερες μέρες θά ξέρουμε... πρόκειται νά λάβω ένα γράμμα... θά χρειαστούν λίγες μέρες για νά διώξουν την παλιά δασκάλα και νά προετοιμάσουν το παιδάκι νά δεχθί την ευτυχισμένη μας Σοσίλ...

‘Η ευτυχισμένη Σοσίλ άφου περιέφερε πάλι στα πρόσωπα των δικών της το βλέμμα της κατάλαβε ότι πράγματι πρέπει νά χαρή. ‘Εξώηρεψε, τότε άρχισε νά μιλάη και νά κινή διάφορα σχέδια. ‘Επιασε με την ‘Ιωάννα Κορηή και εύθυμη συζήτησι και ή καλή είδησις και μετά το φαιγυτό εξεκολούθησε πολλή ώρα νά κρατάη άγρυπνες τις τρεις αδελφές και την μητέρα τους.

‘Εν τούτοις, στο τέλος, όταν σηκώθηκαν, ή Μαρία άξαφνα είδε μπροστά στα μάτια της την εικόνα του έπιχειμένου χωρισμού. Είλε γυρίζοντας για ν’ άγκαλιάση τη μητέρα της, την αδελφούλα της που ήταν πλάι της έτσι σάν νά κρύβονταν μέσα στη σκία και συλλογιζοτανε : «Θά φύγη !... Σέ τέσσερες μέρες θά τη χωριστοόμε για χρόνια !...»

Και ή σκέψις αυτή έφερε στα μάτια της δυό δάκρυα που τά έσκούπιψε πριν προλάβουν οι άλλοι και τά δούν.

Το ποσά όταν ξύπνησε ή Μαρία είχε σχηματισμένη καθαρή πιά την γνώμη της : «Αυτή ή καλή είδησις έσκέπτετο εινε δυστυχία. ‘Αν μιά από τις τρεις αδελφές φύγη, το σπίτι θά μείνη νεκρό !» Κράτησε έντούτες γιι τον έαυτο της μόνο αυτή τη γνώμη της. Το βράδυ όμως όταν ή Σοσίλ θέλησε νά συνεχισή τη χθεσινή συζήτηση με την ‘Ιωάννα, ή Μαρία άφησε νά της ξεφύγουν μερικές λέξεις πουδειχναν τι έσκέπτετο για την άναχώρησι της αδελφής της, πουδειχναν τη λύτη και την στενοχωρία της...

Το επόμενο βράδυ ή τρεις αδελφές παραπονέθηκαν ότι ήσαν άδιάθετες και επλάγιασαν χωρίς νά πούν λέξη.

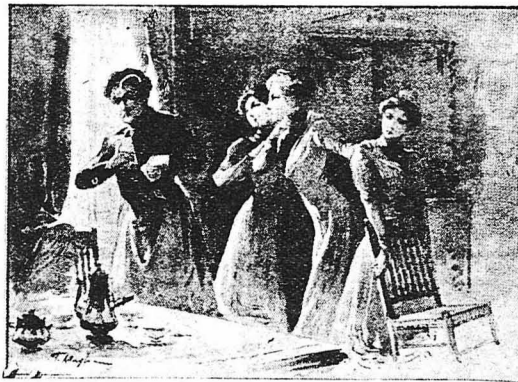
Την τρίτη μέρα ή Μαρία που είχε ευνηση και σηκωθή από την χειραυγή για νά μπροσση ν’ άκολουθήση τη λειτουργία του όρθρου, πριν άρχισή τά μαθήματά της, δέν είχε γνοιασις ούτε δυό λεπτά στη γειτονική εκκλησία, όταν άκουσε έξαφνα πίσω της, ένα γνώριμο βήμ ισιμα πάνω στις πλάκες. «Ω ! συλλογιστηκε, εινε ή ‘Ιωάννα που ύποφέρει όπως έγώ !» Πράγματι ήταν ή ‘Ιωάννα. Και σέ λίγο έμπηξε και ή Σοσίλ... ‘Αποφύγαμε μολαταύτα και ή τρεις ν’ άνταμωθούν και νά εξηγηθούν. Καθεμιά φύλαγε κρυφή τη λύτη της, για την άναχώρησι της αδελφής της.

Τέλος, ήρθε ή τέταρτη μέρα. ‘Η Μαρία και ή ‘Ιωάννα άγοπόρησαν επίτηδες νά φύγουν για τις δουλειές τους, για νά εινε σπίτι όταν ή θυρωρός θ’ άνεβαζε τις έπιστολές. ‘Ηταν όκτώ ή ώρα. ‘Ενα μικρό κουνούνισμα άντήχησε και ή μητέρα ειπε.

— Νά !... Θάνε το γράμμα για τη Σοσίλ !...

Και με την ίδια συγχίση, όπως όταν είχε πλάσει στη φαντασία της ένα λαμπρό μέλλον για την κόρη της, πήγε ν’ άνοιξη την πόρτα και νά πάρη το γράμμα.

Στο διάδρομο όμως ήταν πολύ σκοτάδι και δέν μπορούσε νά διαβίση. Προχώρησε τότε κοντά στο παράθυρο της τραπέζιαρας, προσπαθώντας συγχρόνως νά σχίση με το δάχτυλο το φάκελλο. ‘Η

‘Η τρεις αδελφές την κυττούσαν άφορες, χλωμές, συγνημένες...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τò δένδρο τής 'Ελευθερίας

‘Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, σέ μιὰ στιγμή άπογοητεύσεως του φώναξε :
— ‘Ημεϊς φυτέψαμε τò δένδρο τής έλευθερίας, σάν άπαιδευ-
τοι όμως πούμαστε ειμεθα άνάξιοι και νά τò καλλιεργήσουμε !

***

Διατίμησις αύλικού

‘Ο βασιλεύς ‘Οθων, όσάντις έβγαине περιοδεία, έπαιρνε μαζί του και μερικους άπό τούς βαυαρους τιτλούχους, πού ειχε στην αύλή του.

‘Οταν φθάσαν σέ ένα χωριό, άπ’ όσω άπό τò Ναύπλιο, βγή-
ξαν οι προσετοι και ό λαός και ό πάρεδρος, νά τόν ύποδεχθούν.
‘Ο πάρεδρος τού έβγαλε και ένα μαζού λόγο και άτελείωτο, ζου-
ραστικόν και γεμάτον ζολακειες. Σάν τελείωσε τò βάσανο αυτό, ένας άπό τούς αύλικούς τού βασιλέως, γιά νά περιάρη τού χωριού τόν ρήτορα, τόν πλησίασε και τόν έρώτησε «τόσο έχουν οι γαιδα-
ροι στόν τόπο τού» ;

‘Ο χωρικός άφού τόν κίτταξε καλά — καλά, άπ’ τή κορυφή ός τά πόδια, τού άπήντησε :

— ‘Αν έχουνε τò μπόι σου, ός δέκα σφάντζιες ό ένας έχει !...

***

‘Η εννάτη Μούσα τού Νικολάρα

‘Ο γνωστός ποιητής τής «Χαϊδευμένης» κλπ. και άλλοτε άεω-
ματικός τού ναυτικού, ‘Ανδρέας Νικολάρας, τόσο ειχε πνιγή άπό τή σκόνη τών ‘Αθηνών, πρό έτών, πρίν ασφαλτοστρωθή ή πόλις, όσως κάθε μέρα έκανε και άπό ένα έπιγραμμα και τò έστελνε στόν τότε δήμαρχο ‘Αθηναίων τόν Σπύρο τόν Μεροζούρη.

‘Η έπιπνευσις αύτή και ό βομβαρδισμός τού Δημάρχου δι’ έπι-
γραμμάτων βάσταξε μέρες γιά νά μήν πούμε μήνες, άρρητούς.

Νά ένα άπό τά έπιγράμματα αυτά πού διεσωθήκε στά χαρτιά τού κ. Μεροζούρη.

‘Κύριε Δήμαρχε :

‘Επίγραμμα στή σκόνη σου ; Νερό πολύ σηκώνει.

Μά δέν τò βλέπει τò νερό, έχρις στά μάτια σκόνη.

Σκόνη και στών Καγκάριδων, λές, κι ‘έρρο, ξες τά μάτια

κι’ έτσι στραβοί, στήν εκλογή, γείναι γιά σέ κομμάτια.

***

‘Η φιλοσοφία τού Διονυσίου Σολωμού

‘Οταν ήταν στην Κέρκυρα ό Διονύσιος Σολωμός, έμεινε πολλές φορές άπένταρος, και έγραψε στόν άδελφό του, τόν μεγαλοκτι-
ματία Δημήτριο, νά τού στείλη λίγο χαρτιζήλιζι.

Σέ μιὰ μεγάλη πάλι,οικονομική του στενοχωρία, τού ξανάγραψε.
‘Εκείνος όμως δέν τού έστειλε και τού άπήντησε με χίλιες δύο δικαιολογιες :

«...‘Οτι τά κτήματα δέν πηγαίνουν καλά και τά λοιπά, κ.τ.λ.»
Σ’ άπάντησι ό Σολωμός, τού έστειλε τούς κατωτέρω στίχους.

Γυμνός στόν κόσμο, βρέθηκα, ό κόσμος είναι ξένος,

Γυμνός θε νά πεθάνω, δέν ειπε κανενός,

κι’ όμως γιατί νά σκάνω

νά γίνωμαι κοντός, Διοτύσιος Σολωμός !...

‘Ο βιβλιοφάγος

τρεις άδελφές τήν ακολουθούσαν άφρονες, χλωμές, συγγινημένες !...
Μόλις διάβασε τις πρώτες γραμμές ή μητέρα τινάχτηκε άπελ-
πιμένη.

— Ποτέ δέν έχουμε τύχη ! ειπε με λύπη και συντριβή. ‘Η πα-
λή! δασκάλα μένει !...

Και ήταν έτοιμη νά εξακολουθήση στόν ίδιο τόνο τò παραπόνό
της. ‘Ηταν έτοιμη νά διαβάση δυνατά τò γράμμα. ‘Αλλά ή τρεις
κόρες της, πού ός τή στιγμή αύτή έστεχαν χωριστά ή μιὰ άπό
τήν άλλη άγκαλιάστηκαν έξαφνα με τρελλό ένθουσιασμό, έκλαιγαν
γελούσαν, σφιγγόντουσαν δυνατά σάν νά φοβόντουσαν μη τούς
χωρίσουν, τά μάγουλά τους πού πήραν έξαφνα τριανταφυλλένιο
χρώμα ήταν βρεμμένα άπό δάκρυα και φιλιά !...

‘Η μητέρα τους τις κίτταξε σαστισμένη με τò γράμμα στά χέ-
ρια. Τέλος ή Μαρία έμίλησε πρώτη αύτή τή φορά και ειπε :

— Τι άπεράντη χαρά !...

‘Η ‘Ιωάννα άποκρίθηκε.

— ‘Αν ή μικρή έφευγε, θα
πέθαινα !...

Και ή Σειλί ειπε :

— ‘Ημουν άποφασισμένη ν’
άρνηθώ νά πάω !...

Τότε πιά ψιθύρισε και ή μη-
τέρα τους δακρύζοντας άπ’ τή
συγγίνηση κι’ άνοίγοντάς τους
τήν άγκαλιά της :

— Και γώ αυτό σκεπτόμου
μά δέν μπορούσα νά τò πώ. Ναι,
ναί, παιδιά μου, δέν θα χωρι-
στούμε ποτέ !...

Ρενέ Μπαζέν

ΔΗΜΟΤΙΚΑ

ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Έγχαμε τή ύνχια ν’
ανάκαλίνουμε τελευταίως μιὰ σειρά δημοτι-
κών Σερβικών τραγουδιών μεταφρασμένων
στην ‘Ελληνική άπό τόν γνωστό ‘Ιταλό ‘Ελι-
τηροστή Τομαζάιο. ‘Από τήν σειράν αύτήν
ανάδημοσιεύουμε τά κατωτέρω, βέβαιον ότι
προσφέρουμε κάτι τού εκλεκτόν στούς άνα-
γνώστιας μας).

Η ΝΥΦΗ

‘Ωμορφη πούν’ ή συντροφιά πού κάθεται τριγύρω
Στή μέσ’ ή νύφη πούν βουβή σά νάνα ζουρασιμένη
‘Αναστενάζ’ όπούφτασε ή νειά σέ ξένο σπίτι,
Ξένο πατέρα κι’ άγνωστη μητέρα της νά κιάξη
Και τόν καλό της τò γονειό με πίσρα νά θυμάται
Ξένη μητέρα κι’ άγνωστη μητέρα της νά κιάξη
Και τήν καλή τή μάνα της με πίσρα νά θυμάται
Στή ξενητειά νεϊόν άδερφοί τώρ’ άδερφοί νά κιάξη
Και τόν διζο τής άδερφο με πίσρα νά θυμάται
Στήν ξενητειά νεϊάν άδερφή τώρ’ άδερφή νά κιάξη
Και τή δική της άδερφή με πίσρα νά θυμάται
Τήν κόρη οι γυναικόδελφοι παρηγορούν και λένε
— Νάσαι καλά κι’ όλα καλά θε νάν έδω γιά σένα...

ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟ ΣΤΟΜΑ

‘Αγάπη μου τò στόμα σου τι τός’ ώραϊα μυρίζει,
Μην εν’ άπό βασιλικό, τριαντάφυλλο ή βιολέττα :
— Δέν εν’ άπό βασιλικό, τριαντάφυλλο ή βιολέττα.
‘Από ψυχή παρθενική τò στόμα μου μυρίζει...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΓΑΜΠΡΟΥ

Παρακαλούσε τò Θεό ή Μαρουδιά ή νύφη,
Νάχε τού κίνουν τά φτερά τού γερακιού τά μάτια.
Γιά νά πετσή γρήγορα στού Ρίζανού τή χώρα
Νά δη τά στίπια τού γαμπρού, τόν νεϊόν ν’ άντιζούση
‘Αν εν’ ώραϊος και καλός σάν πού τò λέει ό κόσμος.
‘Αν στήν αύλή χορεύουσε και γλυνοτραγουδιάνε
‘Αν σέρν’ ή μάνα τού χορό και πρώτη τραγουδιεί,
‘Αν στήν αύλή τά φλάμπουρα σά χρυσοζεντημένα
Παίζουν, κι’ αν άερίζουσε μεταξωτά μπαϊράκια.
Παρακαλούσε τò Θεό ή Μαρουδιά ή νύφη...
Πένοει τού κίνουν τά φτερά τού γερακιού τά μάτια
Κι’ επέταξε στό Ρίζανο, στό σπίτι τού καλού της.
Τò παλληζάγ’ εν’ όμορφο παρό όπου τò λένε
Είνε καλό και αξιο παρό πού τò παινούνε
Και στήν αύλή χορεύουσε και γλυνοτραγουδιάνε.
‘Η μάνα τ’ σέρνει τού χορό και πρώτη τραγουδιεί
Και στήν αύλή τά φλάμπουρα σά χρυσοζεντημένα
παίζουσε, κι’ άερίζουσε μεταξωτά μπαϊράκια...

‘Ο νεϊός περνάει τò Δούναβι όλος άρματομένος
κι’ ό μαύρος του τόν καρτερεί στήν άκρη στό ποτάμι.
Δέν πρέπει νά θαυμάζουμε γιά τόν καλό λεβέντη,
Μόν’ πρέπει νά θαυμάζουμε γιά τόν διζο τόν μαύρο,
Πού στέκει και τόν καρτερεί στήν άκρη στό ποτάμι,
Και πειό πολύ τήν όμορφη, τή νειά του τή γυναίκα
Πού καρτερεί τόν σπίτι του, με τò φιλι στά χείλη !...

*

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Οι φιλάρεσκας γυναίκες δείχνουν πως ζηλεύουν τους φίλους
των, γιά νά σκεπάσουν έτσι με
τήν έρωτική ζήλεια, τόν φθόνον
πού νοιώθουν γιά τις άλλες
γυναίκες.

***

Οι γυναίκες όταν αγαπούν,
συγχωρούν πολύ πιο εύκολα τις
μεγάλες άδιαφορίες, άπό τις
μικρές άπιστίες.

***

‘Ο έρωσ εινε τò δυνατότερο
και λεπτότερο αισθήμα. Νικά
όλα τά εμπόδια, αλλά και ή
παρομαζρότερη άπογοήτευσις
μπορεί νά τόν νικήση.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

‘ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΑΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύν τών εκλεκτόν περιεχομένων της, εινε και τά εξής : ‘Α-
γριοι πολιτισμένοι, ‘Η πινακοθήκη τού Μονάρχου, ‘ΕΗ θρησκεία
τού Σατανά, ‘Ο Χοροδιδάσκαλος, ‘Ο Ναπολέων ός Καβαλλά-
ρης, ‘ΕΗ έρωτευμένη, ‘Ο μικρότερος έξερρευτής τού ζόφου κλπ.

ΕΠΙΣΗΣ τά ΑΠΟΜΗΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΟΝ, Δευθοντού τής
‘Ασφαλείας τών Παρισίων και τò συναρπαστικό μυθιστόρημα τού
κ. Διονυσίου Κοκκίνου : ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ.